

Трети студентъ:

Иване, видѣли Христоско и Таня
и двамата дълго ще помнятъ Балкана.

Единъ съ калпакъ (къмъ другъ
съ брада „а Ia Ботевъ“):

Въ брадата си, брайно, приличашъ на Ботевъ,
но кажешъ ли съ умъ да се мѣришъ въ живота
— не фелашъ.

Брадатиятъ (надменно)

Все по ще ме бива отъ тебе.

Тоя съ калпака:

Блазе ти... Навѣрно ти дрънкатъ въвъ джеба..

Единъ съ пенсне:

Не мога да смѣтамъ достойна държава,
где слава и почитъ на хъшъ се отдава.

Билъ падналъ на „Вола“? Куршума му стига,
защо пъкъ е нужно и шумъ да се дига.

Гласъ изъ народа:

Кой Ботевъ отрича? Пакъ ти ли? Разбирамъ...

Другъ гласъ:

Разбира и той, че герой не умира

за мърша на хищнитъ псета,

а мре за народа въ борба съ враговетъ...

ОСМА КАРТИНА

Пакъ „Вола“. Народътъ. Прекрасна картина.

До кръста е малката бедна родина.

Тя сочи за примѣръ безсмъртното име

на Ботевъ и ние — народътъ — гориме

отъ вѣра, която сърдцата не скриватъ

и „Живъ е той, живъ е“ безкрая залива.

Затихнатъ и екнатъ отново горитъ

отъ пѣсни... Не стихва възторга въ гърдитъ.